

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 6Ek/1687/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121341729
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Silvia Turzová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6121341729.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Union zdravotná poisťovňa, a.s., IČO: 36 284 831, so sídlom Karadžičova 10, 814 53 Bratislava - Staré Mesto, proti povinnému: A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX B. D. E., o vymoženie pohľadávky vo výške 813,99 Eur, vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Michalom Brožinom, so sídlom exekútorského úradu: Stropkovská 633/3, 089 01 Svidník, pod sp.zn. 12EX 708/21, o sťažnosti súdneho exekútora proti výroku II. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1687/2021 zo dňa 06. 02. 2024, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť súdneho exekútora proti výroku II. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1687/2021 zo dňa 06. 02. 2024 z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1687/2021 zo dňa 06. 02. 2024 vyššia súdna úradníčka rozhodla tak, že: „I. Súd exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. Michalom Brožinom, pod sp.zn. 12EX 708/21 na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 6Ek/1687/2021 v celom rozsahu podľa § 61k ods.1 písm. b) Exekučného poriadku z a s t a v u j e. II. Povinný je p o v i n n ý nahradiť súdnemu JUDr. Michalovi Brožinovi, so sídlom exekútorského úradu: Stropkovská 633/3, 089 01 Svidník, trovy exekúcie vo výške 72,00 Eur do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia.“ Svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že oprávnený spolu s návrhom na zastavenie exekúcie súdnemu exekútorovi doručil aj Upovedomenie o zrušení výkazu nedoplatkov, z ktorého vyplýva, že Union zdravotná poisťovňa, a. s. ruší výkaz nedoplatkov č. 1590050675 zo dňa 01. 06. 2015 v plnom rozsahu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti bolo preukázané, že výkaz nedoplatkov č. 1590050675 zo dňa 01. 06. 2015, ktorý vydala Union zdravotná poisťovňa, a.s. ako exekučný titul, na podklade ktorého je vedená exekúcia, bol po začatí exekúcie v plnom rozsahu zrušený. Pri rozhodovaní o trovách súdneho exekútora postupovala vyššia súdna úradníčka v súlade s § 199c ods. 4 Exekučného poriadku a zaviazala povinného nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie z dôvodu, že exekúcia začala zavinením povinného, ktorý si nespĺnil oznamovaciu povinnosť voči oprávnenému. Povinný bol v zmysle § 23 ods. 1 písm. c) zákona o zdravotnom poistení povinný oznámiť oprávnenému najneskôr do ôsmich dní skutočnosti rozhodujúce pre zánik verejného zdravotného poistenia. Na základe vyššie uvedeného vyššia súdna úradníčka priznala súdnemu exekútorovi nárok na náhradu trov exekúcie vo výške 72,00 Eur, ktoré pozostávajú z náhrady paušálnych výdavkov vo výške 60,00 Eur + 20 % DPH vo výške 12,00 Eur a zaviazala povinného na ich úhradu v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. 11. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že zrušenie exekučného titulu spôsobuje neprípustnosť vedenia exekúcie v ktoromkoľvek jej štádiu, vyššia súdna úradníčka predmetnému návrhu v celom rozsahu vyhovelá podľa vyššie citovaného ust. § 61k ods.1 písm. b) v spojení s ust. § 61l ods. 3 Exekučného poriadku a priznala súdnemu exekútorovi náhradu paušálnych výdavkov.

2. Proti výroku II. uznesenia vyššej súdnej úradníčky podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť súdny exekútor. Sťažnosť odôvodnil tým, že súd nesprávne určil subjekt, ktorý je povinný platiť trovy exekúcie. Rozhodnutie súdu a prístup k predmetnej exekúcii zo strany oprávneného je formalistický. Súd dôsledne

neskúmal prečo došlo k zastaveniu exekúcie. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie len preto, lebo povinný vykázal nedoplatok a dodatočne zistil, že povinný je v zahraničí, kde je aj nemocenský poistený. Ak by oprávnený využil všetky práva, ktoré mu dáva zák. č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení, nebol by vydal exekučný titul. Podľa § 9 ods. 2 a ods. 10 cit. zákona má oprávnený právo kontroly, ktoré nevyužil, ale iba formálne vydal výkaz nedoplatkov. Dá sa vysloviť názor, že takýmto postupom zo strany oprávneného hraničí so zneužívaním práva. Z ustálenej judikatúra Ústavného súdu SR vyplýva, že zákonom ustanovená povinnosť orgánov verejnej moci zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci – bez ohľadu na jej prípadnú obťažnosť – predstavuje nielen jednu zo základných podmienok pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, ale je aj jedným zo základných znakov ústavne ustanoveného postupu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a ochrany práv, a preto prílišná formálnosť alebo povrchnosť dôkazného konania je v rozpore s ústavnými princípmi právneho a demokratického štátu (m. m. IV. ÚS 182/07, IV. ÚS 486/2020). 43. Ústavný súd v minulosti tiež zdôraznil, že povinnosť orgánov verejnej moci, ktoré majú právomoc rozhodovať v konaní upravenom všeobecne záväznými právnymi predpismi o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (a teda zároveň konkretizovať v odôvodnení rozhodnutia dôkazy, ktoré orgán vykonal, zdroj toho-ktorého dôkazu, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnal s ťažiskovými návrhmi a námietkami účastníkov), obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (v prerokúvanom prípade spojené s právom na inú právnu ochranu), sú jednými zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu konajúceho orgánu verejnej moci a ochranou účastníkov konania pred svojvoľou konajúceho orgánu verejnej moci (II. ÚS 188/2014, I. ÚS 414/2016, II. ÚS 542/2017). Napadnutým rozhodnutím VSÚ porušil zásadu právnej istoty, keď nebral do úvahy minulosti vydané uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 17. 05. 2018 č.k. 47Ek 317/2017 uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 08. 06. 2023 č.k. 17Ek/2860/2022, v ktorých súd rozhodoval v obdobných veciach. Na predmetné rozhodnutia poukázal už dňa 22. 12. 2023, keď sa vyjadril k návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie. Na prvý pohľad sa zdá, že rozhodnutie VSÚ nemá znaky nespravodlivosti, veď priznal exekútorovi náhradu trov, ktorú si uplatňoval. Nespravodlivé je v tom, na náhradu koho ich zaviazal a spočíva v tom, že na základe tohto rozhodnutia exekútor bude musieť odvieť DPH a to bez toho, aby ju mal trovy uhradené. Ak exekútor bude chcieť mať uvedenú sumu, t. j. 72,- € uhradenú od povinného bude nútený podať návrh na vymáhanie tejto sumy cestou exekútora. Keďže povinný sa nezdržuje na území Slovenskej republiky a nemá tu ani žiaden majetok, tak možno predpokladať, že poverený exekútor po 5 rokoch exekúciu zastaví a súdny exekútor bude znášať trovy v tomto prípade už vo výške 100,- €, resp. 120,- €. Podľa judikovaného názoru Ústavného súdu SR uvedeného v Náleze č. IV. ÚS 266/2023 zo dňa 10. 08. 2023 Ústavný súd SR cit. "Vo svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Priorizovanie formálnych požiadaviek vyplývajúcich z noriem bežného zákonodarstva (formálne poňatie právneho štátu) môže totiž v konkrétnych súdnych konaniach viesť k rozhodnutiam, ktoré budú v zjavnom rozpore s účelom a so zmyslom príslušnej právnej úpravy a v konečnom dôsledku môžu v súdnych konaniach spôsobiť porušenie práva na spravodlivý proces (III. ÚS 502/2011).

3. Oprávnený vo vyjadrení k podanej sťažnosti uviedol, že v prvom rade namieta aktívnu vecnú legitímáciu súdneho exekútora na podanie predmetnej sťažnosti, nakoľko v zmysle platnej právnej úpravy na podanie sťažnosti je oprávnený subjekt v ktorého neprospech bolo uznesením rozhodnuté. V tomto prípade boli súdnemu exekútorovi trovy priznané. Vo svojom podaní súdny exekútor, okrem iného, namieta, že oprávnený nevyužil všetky práva, ktoré mu dáva zákon č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zdravotných poisťovniach“). Konkrétne poukázal na § 9 ods. 2 a ods. 10 zákona o zdravotných poisťovniach, pričom viacnásobne zdôraznil, že oprávnený „iba formalisticky vydal výkaz nedoplatkov“. Tieto tvrdenia súdneho exekútora o možnom zneužívaní práva zo strany oprávneného oprávnený označil za iracionálne a bez opory v akýchkoľvek právnych doktrín, platných v rámci právneho poriadku. Je nemysliteľne tvrdiť, že oprávnený zneužíva právo, nakoľko zákon o zdravotnom poistení oprávnenému jasne upravuje postup v prípade ak povinný subjekt si neplní zákonnú povinnosť a neuhrádza si predpisy na verejné zdravotné poistenie v zmysle § 17a zákona o zdravotnom

poistení. Exekučný titul, ktorého vydanie súdny exekútor namieta, bol vydaný v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o zdravotnom poistení. Oprávnený zaujíma jednoznačné stanovisko, že vydaný výkaz nedoplatkov je po právnej i skutkovej stránke správny. Zákon o zdravotných poisťovniach neukladá zdravotnej poisťovni právo, ani povinnosť „loviť“ svojich poistencov na území Slovenskej republiky či v zahraničí a zisťovať všetky okolnosti, ktoré by mohli mať dopad na poistný vzťah toho, ktorého poistenca spôsobom, ako to vo svojej sťažnosti očakáva súdny exekútor. Výklad zákonných ustanovení, ktoré uvádza vo svojom podaní súdny exekútor je svojvoľný a neudržateľný. Rovnako, očakávanie výkonu kontrolnej činnosti smerom ku každému poistencovi zdravotnej poisťovne opakovane vždy, keď vznikne akákoľvek otázka týkajúca sa jeho poistného vzťahu je nereálna, ba priam až úsmevná. Zákon o zdravotnom poistení ukladá tieto povinnosti na stranu poistenca prostredníctvom oznamovacích povinností zakotvených v § 23 a nasl., pričom povinný si objektívne tieto povinnosti nespĺnil a zdravotnej poisťovni predložil doklady o poistení v zahraničí až 16. 08. 2023. Oprávnený považuje za potrebné opätovne poukázať na skutočnosť, že zrušenie exekučného titulu sám nezavinil, nakoľko v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie nemal žiadnu vedomosť, že na strane povinného existujú skutočnosti rozhodujúce pre zánik verejného zdravotného poistenia, keďže povinný si zákonnú oznamovaciu povinnosť nespĺnil a relevantné skutočnosti boli oprávnenému oznámené a preukázané až po začatí exekúcie. V tejto súvislosti exekučný súd vo svojom Uznesení zo dňa 06. 02. 2024 zaviazal na úhradu trov exekúcie povinného a poukázal na skutočnosť, že oprávnený nenesie zodpovednosť za zastavenie exekúcie.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

8. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

9. Podľa § 198 ods. 2 prvá veta Exekučného poriadku, ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona.

10. Podľa § 199c ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku, ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa § 198 ods. 2 oprávnený.

11. V dôsledku sťažnosti podanej proti výroku II. napadnutého uznesenia zo strany súdneho exekútora súd prvej inštancie vec prejednal v medziach daných ustanoveniami §§ 239 a nasl. CSP, preskúmal dotknuté uznesenie v napadnutom rozsahu a dospel k záveru, že sťažnosť súdneho exekútora nebola podaná dôvodne.

12. Úvodom sťažnostný súd pripomína, že v predmetnej veci došlo výrokom I. napadnutého uznesenia k zastaveniu exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku z dôvodu zrušenia exekučného titulu. Návrh v danom prípade podal oprávnený a odôvodnil ho tým, že dňa 16. 08. 2023 boli oprávnenému dodatočne doručené doklady preukazujúce zamestnanie a zdravotné poistenie povinného v zahraničí v období od 15. 03. 2013. Na základe uvedeného, oprávnený dňa 25. 09. 2023 exekučný titul zrušil. V súvislosti so zastavením exekúcie o trovách exekúcie vyššia súdna úradníčka rozhodla výrokom II. tak, že povinnosť nahradiť trovy exekúcie uložila povinnému, ktorého zavinením exekúcia začala, pretože si nespĺnil oznamovaciu povinnosť voči oprávnenému.

13. Súdny exekútor v podanej sťažnosti namietal nesprávnosť výroku o trovách exekúcie vo vzťahu k subjektu, ktorému povinnosť nahradiť trovy exekúcie bola uložená a žiadal, aby na náhradu trov bol namiesto povinného zaviazaný oprávnený. V tomto smere však musí sťažnostný súd súhlasiť s oprávneným, že len nespokojnosť súdneho exekútora s určením subjektu, ktorý má platiť náhradu trov exekúcie, nenapĺňa podmienku legitimácie súdneho exekútora na podanie sťažnosti v zmysle § 240 CSP. Navyše, jeho zdôvodnenie, prečo by mala byť povinnosť na náhradu trov exekúcie uložená oprávnenému, je založené len na hypotéze, že povinný mu tieto trovy nezaplatí a bude musieť hradiť ešte aj trovy prípadnej exekúcie vedenej voči povinnému. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 27/2008 zo dňa 24. 01. 2008, podľa ktorého samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, kedy nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením vo výkone funkcie. Súdny exekútor je osoba podľa Exekučného poriadku splnomocnená na realizovanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí, t.j. na exekučnú činnosť. Prenesenie uvedených kompetencií na súdnych exekútorov je zvýraznené ich inštitucionálnou nezávislosťou, teda nezávislosťou od účastníkov v tom zmysle, že svoje rozhodnutia vynáša slobodne a samostatne. Z tohto dôvodu riziko spojené s výkonom určitej profesie, kam spadá aj riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu je v danom prípade vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie (porovnaj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 12CoE 302/2010-40).

14. Napriek vyššie uvedenému, na podporu správnosti rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky treba doplniť, že pokiaľ ide o samotnú náhradu trov exekúcie súdneho exekútora, pravidlá pre priznanie náhrady normuje § 199c Exekučného poriadku. Tu treba zdôrazniť, že súdny exekútor má nárok na náhradu trov konania v zásade vždy, pričom základným pravidlom pre platenie trov súdneho exekútora je ich platenie povinným. Toto pravidlo vychádza zo skutočnosti, že správanie povinného (nesplnenie povinnosti) bolo spravodlivou príčinou podania návrhu na vykonanie exekúcie. V špecifických prípadoch sa však toto pravidlo modifikuje a ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa § 198 ods. 2 oprávnený. Pre záver o zavinení oprávneného však treba zistiť, či oprávnený pri náležitej opatrnosti mohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Náležitou opatrosťou rozumieme opatrosť spočívajúcu aj v tom, že oprávnený pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, prípadne v priebehu exekúcie, mal k dispozícii poznatky, z ktorých sa dal takýto výsledok konania (zastavenie exekúcie) predvídať, a preto mohol pri náležitej opatrnosti predísť takýmto dôsledkom (napr. IV. ÚS 325/2010, II. ÚS 410/2010).

15. Aj vychádzajúc z vyššie uvedeného tak treba zdôrazniť, že súd nerozhoduje o povinnosti náhrady trov exekúcie na základe želania súdneho exekútora, aby mu trovy nahradil účastník, u ktorého má väčší predpoklad ich uspokojenia (resp. jeho hypotetického predpokladu, že od povinného trovy nevymôže), ale na základe právneho záveru prijatého na podklade príslušnej právnej úpravy, že v tomto prípade niet zákonného dôvodu, pre ktorý by bolo možné uložiť oprávnenému povinnosť nahradiť trovy súdneho exekútora, ako to správne vyhodnotila vyššia súdna úradníčka. Vyššia súdna úradníčka v danom prípade totiž správne dospela k záveru, že dôvod zastavenia nemožno pričítať oprávnenému, keďže tento k zrušeniu exekučného titulu pristúpil až na základe toho, že povinný si dodatočne (v priebehu exekúcie) splnil oznamovaciu povinnosť. Je nesporné, že oprávnený pred týmto exekučným konaním viedol tzv. starú exekúciu, ktorá bola neúspešná, preto podal opätovný návrh na vykonanie exekúcie, na základe ktorého sa začalo toto exekučné konanie. Exekučný titul vydal ešte v roku 2015, tento aj doručil povinnému, čo preukázal doručenkou, a povinný na to roky nijako nereagoval. Oprávnený tak konal v súlade s právom. Exekučný titul oprávnený zrušil až po tom, čo mu povinný dodatočne dňa 16. 08. 2023 oznámil skutočnosť rozhodujúcu pre zánik verejného zdravotného poistenia podľa § 3 ods. 2 písm. a) zákona o zdravotnom poistení. Ak by si povinný splnil oznamovaciu povinnosť včas tak, ako mu to vyplýva z § 23 zákona o zdravotnom poistení, neexistoval by dôvod na začatie exekúcie. Konanie oprávneného tak nemožno v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako úmyselné, ktorým by zaviniel zastavenie exekúcie, nakoľko len konal v súlade so zákonom a po tom, ako povinný oznámil údaje preukazujúce skutočnosť, s ktorými zákon spája zánik verejného zdravotného poistenia, exekučný titul zrušil postupom podľa § 17a zákona o zdravotnom poistení.

16. K poukazu súdneho exekútora na uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 47Ek317/2017 a 17Ek/2860/2022 súd prvej inštancie dopĺňa, že pri svojom rozhodovaní sú všeobecné súdy povinné v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP postupovať podľa ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, pričom nie každé jednotlivé rozhodnutie najvyššej súdnej autority (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR) je možné považovať za ustálenú judikatúru. Za ustálenú judikatúru možno považovať len také rozhodnutia, ktoré najvyššie súdne autority publikovali a tým vyhlásili, že sa vo svojej rozhodovacej praxi budú nimi riadiť. V zmysle uvedeného preto súdnym exekútorom uvedené rozhodnutia nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax a tento sťažnostný súd nie je postupom ani rozhodnutím vydaným v inom exekučnom konaní viazaný. Navyše, sťažnostný súd poukazuje na to, že uvedené rozhodnutia odôvodnili výrok o trovách exekúcie veľmi stroho, a to len s odkazom na § 199c Exekučného poriadku (17Ek/2860/2022), resp. len § 198 ods. 2 Exekučného poriadku (47Ek/317/2017). A napokon je potrebné ešte doplniť, že súdu prvej inštancie sú známe aj iné jeho rozhodnutia, kde v obdobných veciach rozhodol tak, ako v tejto exekučnej veci (napr. uznesenie sp. zn. 76Ek/196/2018, 33Ek 1745/2019, 80Ek 958/2020, 3Ek/1829/2022), a teda že oprávneného nepovažoval za osobu, ktorej by bolo možné pričítať zastavenie exekúcie.

17. Týmito úvahami tak súd prvej inštancie dospel k záveru, že uznesenie vyššej súdnej úradníčky v napadnutom výroku II. je vecne správne, a preto sťažnosť súdneho exekútora proti výroku II. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1687/2021 zo dňa 06. 02. 2024 ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (